

Arrest

nr. 184 314 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2014 houdende enerzijds de beslissing waarbij aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2014 werd door de verzoekende partij een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.03.2014 werd ingediend door :

*V., A.
nationaliteit: Servië
geboren te P. op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat zijn veiligheid en integriteit er in gevaar zouden komen gezien de huidige instabiliteit. Hij verwijst ook naar het artikel 3 EVRM. Echter verzuimt hij het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen aantonen en bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt slechts in buitengewone gevallen toepassing. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verder stelt hij dat in zijn land van herkomst op een niet-menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven, gezien hij er geen familieleden meer zou hebben bij wie hij terecht kan, dat hij zijn huis kwijt zou zijn en er verder geen enkele bezittingen meer zou hebben en er geen sociaal vangnet voor betrokkene zou bestaan. Echter legt betrokkene hiervan evenmin bewijzen voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te geven. Ook staat het betrokkene vrij om een beroep te doen op het reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de sociale banden, naar de familieleden van betrokkene die in België zouden verblijven en het inroepen van het artikel 8 EVRM; de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat hij Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, zijn werkbereidheid en het feit dat hij attesten, getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Eveneens op 4 juni 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: V., A.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: P.
nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

2. Ontvankelijkheid

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten toe als zijnde de tweede bestreden beslissing. In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om naast de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, ook het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen middel ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij gebrek aan het ontplooiën van middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juni 2014.

3. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2. De verzoekende partij betoogt in haar enig middel integraal als volgt:

“Artikel 9bis, §1, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden de aanvraag tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Volgens de Raad van State houdt dit in dat een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoeker. De buitengewone omstandigheden moeten in onderhavig geval in aanmerking worden genomen en wel om volgende redenen:

4.1. Veiligheid - Schending van art. 3 EVRM. De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker niet aantoonde dat art. 3 EVRM geschonden is, doch erkent dat art. 3 EVRM wel degelijk een element kan uitmaken om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo werpt echter een heel ander daglicht op de feiten (stuk 5). Zo staat op pagina 56 het volgende te lezen: "Roma vormen tezamen met de etnische Serviërs de meest kwetsbare groep in Kosovo. Dit komt met name door de slechte sociaaleconomische omstandigheden waarin zij verkeren. Veel Roma zijn nooit geregistreerd als inwoner van Kosovo, waardoor zij geen toegang hebben tot administratieve en sociale diensten zoals gezondheidszorg en

onderwijs. Daarnaast maken zij, met name vanwege hun gebrekkige kennis van de Albanese taal, minder kans op de arbeidsmarkt." Daar blijft het niet bij. Pagina 67 van voormeld bericht gaat als volgt, dewelke het standpunt van UNHCR verwoordt: "Met betrekking tot etnische minderheden is UNHCR van mening dat etnische Serviërs alsmede Roma (met uitzondering van Egyptenaren en Ashkali) nog steeds in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming en dat terugkeer van deze minderheden slechts op vrijwillige basis mag plaatsvinden. Dit geldt volgens UNHCR ook expliciet voor etnische Albanen die afkomstig zijn uit een gebied waar zij een minderheid vormen." Het mag duidelijk zijn dat verzoeker geen enkele kans krijgt om geholpen te worden in het land van herkomst: hij zou volgens het UNHCR internationale bescherming moeten genieten, waardoor er sterk een link moet worden gelegd met art. 3 EVRM. Verder zal de gezondheidstoestand van verzoeker enorm achteruit gaan, moest hij terugkeren naar zijn land van herkomst, aldus het ambtsbericht waarvan sprake. Hem terugsturen naar het land van herkomst, ook al was het maar voor even om zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, zou bijgevolg een schending zijn van art. 3 EVRM.

4.2. Armoede

Indien verzoeker terug naar het land van herkomst wordt gestuurd, zal hij daar verplicht in armoede moeten leven. Hij heeft geen familieleden waar hij terecht kan, waardoor hij niet door hen kan worden opgevangen. Ook werk vinden is voor hem zeer moeilijk. In België daarentegen kan verzoeker wel werk vinden in het verleden. Zo heeft hij een arbeidscontract in de wacht kunnen slepen van onbepaalde duur dd. 30 november 2009, waarbij hij 8 EUR per uur verdiende (stuk 3). Er kan wederom verwezen worden naar pagina 56 van het ambtsbericht, zoals hierboven: "Roma vormen tezamen met de etnische Serviërs de meest kwetsbare groep in Kosovo. Dit komt met name door de slechte sociaaleconomische omstandigheden waarin zij verkeren. Veel Roma zijn nooit geregistreerd als inwoner van Kosovo, waardoor zij geen toegang hebben tot administratieve en sociale diensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Daarnaast maken zij, met name vanwege hun gebrekkige kennis van de Albanese taal, minder kans op de arbeidsmarkt. De kansen van verzoeker zijn volledig nihil om werk te zoeken en bijgevolg geldt te verdienen om terug naar België te komen.

4.3. Recht op privé- en gezinsleven (art 8 EVRM)

De Raad van State heeft geoordeeld dat er met art. 8 EVRM rekening moet worden gehouden om de buitengewone omstandigheden te beoordelen. De bestreden beslissing meldt dat het niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, wanneer verzoeker tijdelijk terug naar het land van herkomst wordt gestuurd. Daar zit nu net het probleem. Zoals onder de titel "armoede" uiteengezet, zal verzoeker geconfronteerd worden met een werkloze situatie. Hierdoor zal hij niet over de middelen beschikken om terug naar België te komen en zo terug met zijn gezin en familie te herenigen. Vrienden van verzoeker verklaren zelfs dat verzoeker hier al geruime tijd is (stuk 4)."

2.3. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.4. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.5. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om aan de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. In haar aanvraag van 17 maart 2014, heeft de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden aangehaald:

“(...) Verzoeker brengt volgende buitengewone omstandigheden aan: hij kan niet terug naar zijn land van herkomst om daar een verzoekschrift in te dienen, gelet op:

- *De veiligheid en integriteit van verzoeker zou in gevaar komen gezien de huidige instabiliteit (art. 3 EVRM)*
- *Verzoeker zou verplicht worden om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht zou kunnen, hij zijn huis kwijt is en verder geen enkele bezittingen meer heeft, er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoeker;*
- *Hem terugsturen naar het land van herkomst zou impliceren dat de vele en warme sociale contacten en relaties van verzoeker met de ganse gemeenschap verbroken zouden worden*
- *Verzoeker heeft reeds contacten opgebouwd in België (art. 8 EVRM) (...).”*

2.9. Uit de lezing van de eerste bestreden beslissing van 4 juni 2014 blijkt duidelijk dat de gemachtigde de aangevoerde elementen allen heeft onderzocht, gewogen en besproken.

2.10. De verzoekende partij bekritiseert een aantal overwegingen. Zo is zij het niet eens met de overweging uit de bestreden beslissing als zou zij niet hebben aangetoond dat haar veiligheid en integriteit in het gevaar zijn gezien de huidige instabiliteit in het land van herkomst, waarbij de verwerende partij de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM niet aanvaard.

In de bestreden beslissing wordt de aangevoerde buitengewone omstandigheid niet aanvaard omdat de verzoekende partij zich beperkt heeft tot een loutere bewering en deze bewering niet heeft toegepast op haar eigen concrete situatie.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo, dat een ander daglicht zou kunnen werpen op de bestreden beslissing.

2.11. De Raad merkt op dat de verzoekende partij dit ambtsbericht voor het eerst bijbrengt bij haar verzoekschrift. De Raad kan bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen die aan het bestuur bekend waren op het ogenblik van de beoordeling. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft zij enkel aangevoerd dat *“De veiligheid en integriteit van verzoeker zou in gevaar komen gezien de huidige instabiliteit (art. 3 EVRM)”*. Zoals de verwerende partij terecht heeft overwogen beperkte de verzoekende partij zich tot een bewering die zij op geen enkele wijze op haar persoonlijke situatie heeft betrokken. Zoals hiervoor reeds uiteengezet komt het aan de verzoekende partij toe om haar buitengewone omstandigheden klaar en duidelijk uiteen te zetten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 3 van het EVRM ten onrechte niet in aanmerking werden genomen. Met haar betoog maakt ze een schending van artikel 9bis op dit punt niet aannemelijk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat het door de verzoekende partij aangevoerde ambtsbericht reeds dateert van 2009 en inmiddels gedateerd is.

2.12. Verder bekritiseert de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de verzoekende partij geen bewijzen aanbrengt van het feit dat zij in haar land van herkomst in volledige armoede zal moeten leven.

De verzoekende partij stelt dat ze geen familie heeft in het land van herkomst, dat ze ginds heel moeilijk werk kan vinden, terwijl zij hier in het verleden wel al werk had gevonden en dat zij tot een kwetsbare groep behoort.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij als zou zij moeilijk werk kunnen vinden en als zou zij deel uitmaken van een kwetsbare groep, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit voor het eerst in haar verzoekschrift aanvoert. Dit werd niet als buitengewone omstandigheid aangevoerd in de aanvraag en ten deze kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De verzoekende partij voerde enkel aan dat ze verplicht zal worden in armoede te leven daar zij geen familieleden heeft bij wie ze terecht zal kunnen, dat zij haar huis kwijt is en dat ze geen bezittingen heeft, alsook dat er geen sociaal vangnet is.

Wat betreft het argument dat ze geen familie heeft in het land van herkomst waardoor zij in armoede zal moeten leven en dat zij geen huis en bezittingen meer heeft, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van haar bewering. Bij haar aanvraag bracht de verzoekende partij inderdaad geen enkel begin van bewijs aan van haar beweringen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij één broer in België heeft, doch dat zij zelf verklaarde dat de rest van haar familie in Kosovo woonde, zodoende strookt haar argument dat ze geen familie meer heeft in haar land van herkomst niet met de gegevens aanwezig in het administratief dossier. Bovendien gaat zij geheel voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing dat zij beroep kan doen op het reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie om haar bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Met haar betoog aangaande “armoede” toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden niet in aanmerking te nemen.

2.13. Tot slot bekritiseert de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing aangaande de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat ze ingevolge hetgeen zij onder het kopje armoede heeft uiteengezet, zij niet zal beschikken over de middelen om terug naar België te komen en zich zo terug te herenigen met haar gezin en familie en verder wijst ze erop dat ze al geruime tijd in België verblijft.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangevoerd dat de vele sociale contacten en relaties die zij heeft met de ganse gemeenschap in België zouden verbroken worden en dat ze reeds veel contacten heeft opgebouwd in België. Van een gezins- of familieleven is in de aanvraag geen sprake onder de vermelding van de buitengewone omstandigheden. Evenwel stelt de Raad vast dat de verwerende partij zelf verwezen heeft naar familieleden in België en stelt dat de verplichting om terug te keren geen breuk van de familiale relaties betekent doch dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering en dat de gewone sociale relaties niet onder artikel 8 van het EVRM vallen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing enkel stelt dat de verzoekende partij geen geldige buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd en aldus zijn aanvraag in zijn land van herkomst dient in te dienen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het grondgebied opnieuw te betreden van zodra de verzoekende partij hiertoe aan de gestelde binnenkomstvoorwaarden voldoet. In die zin kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat. Dit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij, alleen stelt zij niet over de financiële middelen te zullen beschikken om terug te kunnen keren en hiervoor verwijst zij naar haar uiteenzetting onder het kopje armoede. Zoals hiervoor echter reeds werd uiteengezet heeft de verwerende partij erop gewezen dat zij beroep zal kunnen doen op het reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie dat ontworpen is om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Aldus lijkt het betoog van de verzoekende partij hypothetisch te zijn. Bovendien blijken de familieleden waarvan sprake, de broer te zijn van de verzoekende partij; Los van de vraag of de verzoekende partij wel een beschermenswaardig gezins- en familieleven heeft met haar broer in de zin van artikel 8 van het EVRM, bracht zij geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat haar broer haar niet financieel zou kunnen bijstaan om naar België terug te keren van zodra zij aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.15. De verklaringen van de vrienden van de verzoekende partij dat zij al geruime tijd in het Rijk is zijn sociale relaties. Gewone sociale relaties vallen niet zonder meer onder de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). De Raad merkt tevens op dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Ook op dit punt laat het betoog van de verzoekende partij niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU